

УДК 347.961

DOI 10.32755/sjlaw.2024.03.098

Салай М. Г.,

аспірант кафедри адміністративного,
цивільного та господарського права і процесу
юридичного факультету,
Пенітенціарна академія України,
м. Чернігів, Україна
ORCID: 0000-0001-8356-436X

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ДІЇ НОТАРІУСА НА СТАДІЇ ПІДГОТОВКИ ДО ВЧИНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО НАПISУ ТА ОСОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ПРЕДМЕТА ДОКАЗУВАННЯ

У статті досліджуються особливості процесуальних дій нотаріуса на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису. Зміст цих дій направлений на встановлення предмета доказування, до якого належать визначення строків давності та перевірка документів, що підтверджують безспірність заборгованості. Аналізуючи нотаріальне процесуальне законодавство, автор доходить висновку, що встановлення безспірності здійснюється формально лише через перевірку документів на відповідність затвердженому переліку без повідомлення боржнику, що є недоліком, для вирішення якого запропоновано зміни до процедури вчинення виконавчого напису.

Ключові слова: *нотаріус, нотаріальне провадження, стадії нотаріального провадження, виконавчий напис, безспірність заборгованості.*

Постановка проблеми. Доктриною нотаріального права розроблені три обов'язкові стадії нотаріального провадження, а саме: відкриття нотаріального провадження; підготовка до його вчинення; розгляд нотаріальної справи, що закінчується безпосереднім вчиненням нотаріальної дії та видачею нотаріального акта [1, с. 85; 2, с. 227]. На кожній з цих стадій нотаріус вчиняє окремі процесуальні дії, що забезпечують правильність та своєчасність вчинення нотаріального провадження в цілому, досягнення його мети. Не є винятком і нотаріальне провадження з вчинення виконавчого напису, яке у своєму розвитку проходить вищевказані три стадії та закінчується видачею відповідного нотаріального акта – виконавчого напису нотаріуса.

Найбільш громіздкою і такою, що має важливе значення для цього нотаріального провадження, є стадія підготовки

до вчинення виконавчого напису, оскільки саме на цій стадії нотаріус з'ясовує наявність юридичних підстав для вчинення нотаріальної дії, однією з яких є безспірність заборгованості. Проте сучасне нотаріальне процесуальне законодавство в питанні встановлення безспірності має очевидні недоліки, які полягають у формальному та поверхневому підході до визначення безспірності заявленої вимоги лише шляхом перевірки документів на відповідність переліку документів, за якими стягнення заборгованості провадиться у безспірному порядку на підставі виконавчих написів нотаріусів, тоді як процесуальні механізми визначення безспірності законодавством не передбачені.

Тому дослідження особливостей процесуальних дій нотаріуса на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису в контексті встановлення предмета доказування, зокрема безспірності заборгованості як умови вчинення виконавчого напису, надасть змогу виокремити недоліки правозастосування у цьому нотаріальному провадженні та запропонувати обґрунтовані шляхи їх вирішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика стадій нотаріального провадження та процедури вчинення виконавчого напису неодноразово досліджувалась широким колом науковців. Серед таких учених слід виділити Т. Андрущенко, В. Баранкову, М. Дякович, Я. Коломієць, В. Комарова, І. Мельник, А. Серветник, І. Строкач, С. Фурсу та ін. Такі вчені здебільшого приділяли увагу окремому дослідженню цих питань. Однак постановка проблеми й недостатнє теоретичне опрацювання визначення умов вчинення виконавчого напису саме через призму стадійності нотаріального провадження обумовлює необхідність комплексного дослідження цієї теми.

Мета статті полягає в дослідженні процесуальних дій нотаріуса на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису, що спрямовані на встановлення предмета доказування в цьому провадженні, а також надання обґрунтованих пропозицій удосконалення процедури вчинення виконавчого напису в аспекті встановлення безспірності заборгованості.

Виклад основного матеріалу. Встановивши на стадії відкриття нотаріального провадження особу заявника та перевіривши подану ним заяву на відповідність формальним вимогам, нотаріус

переходить до стадії підготовки до вчинення виконавчого напису. У науковій літературі метою стадії підготовки визначають забезпечення правильного вчинення нотаріальної дії шляхом створення необхідних умов для цього та прийняття обґрунтованого і законного нотаріального акта [1, с. 86; 3; 4]. Для цього нотаріус вчиняє такі дії: встановлює важливі для конкретної справи факти з урахуванням матеріально-правових норм, що регулюють відносини предмета цього нотаріального провадження; визначає обсяг необхідних доказів, що підтверджуватимуть встановлені факти, та забезпечує їх подання; встановлює коло осіб, які повинні взяти участь у цьому нотаріальному провадженні; роз'яснює особам, які звернулись за вчиненням нотаріальної дії, її зміст та значення з можливими юридичними наслідками, а також забезпечує інформування інших заінтересованих осіб щодо нотаріальної дії у передбачених законодавством випадках [1, с. 86–87; 4].

Погоджуючись з А. Серветник, основоположним елементом цієї стадії слід визнати здійснення нотаріусом відповідних дій зі встановлення предмета доказування та встановлення обсягу доказів, що підтверджуватимуть вимоги стягувача [5, с. 149–150]. При цьому предметом доказування в даному провадженні є дотримання передбачених статтею 88 Закону України «Про нотаріат» умов, за яких виконавчий напис може бути вчинено [6].

Так, нотаріус вчиняє виконавчі написи, якщо подані документи підтверджують безспірність заборгованості або іншої відповідальності боржника перед стягувачем та за умови, що з дня виникнення права вимоги минуло не більше трьох років, а якщо для вимоги, за якою видається виконавчий напис, законом встановлено інший строк давності – у межах цього строку (стаття 88 Закону України «Про нотаріат») [7]. Указана норма дозволяє виділити такі дві умови вчинення виконавчого напису, як подання документів, що підтверджують безспірність заборгованості, та дотримання строків давності.

Деякі автори першу умову розділяють на дві окремі: безспірність заборгованості та наявність визначених законодавством документів [8; 9]. Така позиція нам здається не зовсім правильною, оскільки встановлення нотаріусом безспірності здійснюється саме через дослідження поданих документів. Ці умови є взаємозалежними (безспірність заборгованості визначається

з документів, а документи, зі свого боку, мають підтверджувати безспірність заборгованості), у зв'язку з чим вони не можуть існувати окремо одна від одної.

Під час встановлення предмета доказування нотаріусу насамперед бажано з'ясувати дотримання строків звернення стягувача із заявою про вчинення виконавчого напису, оскільки їх пропущення свідчатиме про недотримання однієї з умов, наслідком чого є відмова у вчиненні нотаріальної дії на підставі пункту 1 частини 1 статті 49 Закону України «Про нотаріат» [7]. У такому випадку відсутня необхідність подальшого дослідження поданих документів і встановлення того, чи є заборгованість безспірною.

Науковці зазначають, що трирічний строк звернення до нотаріуса за вчиненням виконавчого напису базується на такому інституті цивільного права, як позовна давність, загальна тривалість якої становить три роки [6; 8]. Однак, незважаючи на їх темпоральну схожість, ці строки мають різну юридичну природу та низку відмінностей, тому їх не можна ототожнювати. Позовна давність стосується виключно судової форми захисту цивільних прав, тоді як давність звернення до нотаріуса за вчинення виконавчого напису – нотаріальної форми захисту. У зв'язку з цим на останню не поширюються передбачені статтями 259, 263, 264, 267 Цивільного кодексу України можливості зміни тривалості давності, зупинення її перебігу або переривання, а також визнання поважними причин пропущення давності [10, с. 109]. Як зазначив Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду в ухвалі від 24.10.2019 року (справа № 916/313/18), норми Закону України «Про нотаріат», зокрема статті 88, розширеному тлумаченню не підлягають, оскільки судова і нотаріальна форма захисту є самостійними. Тому строки звернення особи до нотаріуса за виконавчим написом не є позовною давністю і не можуть застосовуватися за правилами Цивільного кодексу про позовну давність [11].

Після з'ясування дотримання строків звернення до нотаріуса наступним на стадії підготовки є встановлення безспірності вимоги стягувача, що має певні практичні труднощі. Як слушно зазначає О. Демченко, безспірність, з одного боку, є визначальною юридичною якістю вимоги стягувача щодо заборгованості, а з ін-

шого – найбільш слабким місцем під час встановлення підстав вчинення виконавчого напису [12]. Встановлення безспірності заборгованості є центральним елементом не лише цієї стадії, а й цього нотаріального провадження в цілому, оскільки за її відсутності виконавчий напис не може бути вчинений.

Здійснюючи перевірку поданих стягувачем документів, нотаріус у такий спосіб устанавлює наявність або відсутність підстав для вчинення виконавчого напису. Перелік документів, за якими стягнення заборгованості провадиться у безспірному порядку на підставі виконавчих написів нотаріусів (далі – Перелік), затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 29 червня 1999 року № 1172 [13], встановлює 11 видів вимог. За кожною з вимог нотаріусу подаються відповідні документи, на підставі дослідження яких він робить висновок про факт існування або факт відсутності безспірної заборгованості.

Аналіз нотаріального процесуального законодавства дає підстави для висновку, що під встановленням безспірності заборгованості передбачається лише перевірка документів на відповідність Переліку. У зв'язку з цим А. Серветник вказує, що особисте ставлення боржника до висунутої вимоги не повинно братися до уваги, оскільки воно не впливає на рішення нотаріуса про вчинення виконавчого напису, яке ґрунтується виключно на поданих документах [14]. У цьому контексті Я. Коломієць зазначає, що «безспірність заборгованості» – це не відсутність заперечень боржника, а повнота і достатність документів, які надаються нотаріусу та які законодавцем визнані достовірними, незаперечними, неспростовними, безспірними щодо наявності заборгованості боржника перед кредитором [15].

Вказане свідчить, що наявність безспірності визначається суто нормами матеріального права та має формальний характер, процесуальні механізми визначення безспірності законодавством не передбачені. На стадії підготовки до вчинення виконавчого напису нотаріус отримує та аналізує докази, надані лише стягувачем, а боржник узагалі не повідомляється про вчинення виконавчого напису. По суті має місце ситуація, коли боржник позбавлений можливості бути повідомленим про підготовку до вчинення виконавчого напису та надати пояснення щодо заборгованості, не бере участі в цій нотаріальній дії, хоча її ре-

зультат безпосередньо впливає на його інтереси, права та обов'язки: боржник стає стороною відкритого на підставі виконавчого напису виконавчого провадження. Ми вважаємо, що такий стан є неприпустимим з огляду на законодавчо встановлений обов'язок нотаріуса сприяти фізичним та юридичним особам у здійсненні їх прав та захисті законних інтересів, роз'яснювати права і обов'язки, попереджати про наслідки вчинюваних нотаріальних дій для того, щоб юридична необізнаність не могла бути використана їм на шкоду (абзац 3 статті 5 Закону України «Про нотаріат») [7].

Проблема неповідомлення боржнику щодо вчинюваного виконавчого напису є актуальною та неодноразово привертала увагу науковців. Так, факт існування безспірної вимоги на момент звернення стягувача до нотаріуса неможливо встановити без присутності боржника, оскільки безспірність заборгованості як умова вчинення виконавчого напису може бути реалізована тільки у разі з'ясування думки боржника щодо визнання факту наявності відповідних правовідносин, погодження з розміром заборгованості, порядком та строком її стягнення [16]. Як зазначають О. Гнатів, Н. Бутрин-Бока, І. Базан, ознакою безспірності вимоги є відсутність заперечень боржника щодо заборгованості, її розрахунку та відсутність протиріч у наданих документах. На підтвердження того, що боржник визнає та розуміє вимоги кредитора, нотаріусу мають бути подані відповідні документи, зокрема такі, що підтверджують факт отримання вимоги [17]. Також О. Сіндевич вважає неприйнятним такий стан правовідносин, коли боржник не бере участі в цьому нотаріальному провадженні та не повідомляється про його вчинення, оскільки це покладає на нього додаткові процесуальні обов'язки та санкції, настанню яких можна було б запобігти, якби він знав про винесення виконавчого напису [18].

Ми цілком поділяємо вищевказані тези та вважаємо за необхідне повідомляти боржнику про дане нотаріальне провадження на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису з визначенням строку, протягом якого він може подати заперечення проти цієї нотаріальної дії. Оскільки питання введення відповідного положення

до нотаріального процесу є доволі дискусійним, тому для цього слід враховувати всі «за» і «проти».

З одного боку, визначення такого строку може нівелювати саму суть нотаріальної діяльності як діяльності у сфері безспірної юрисдикції, оскільки подання заперечень боржником може свідчити про наявність потенційного спору про право. Саме такої точки зору дотримуються противники повідомлення боржнику про вчинюваний виконавчий напис. Наприклад, Я. Коломієць піддає критиці механізм повідомлення боржнику та вважає, що надсилання претензії має бути правом стягувача, а не обов'язком, оскільки боржник не є суб'єктом цієї нотаріальної дії та не може вплинути на вчинення виконавчого напису навіть за наявності заперечень. Інакше (за необхідності повідомлення) інститут виконавчого напису руйнується, кредитор втрачає реальну можливість захистити права та зводиться нанівець принцип рівноправності учасників цивільних правовідносин [19].

Але, з іншого боку, відсутність заперечень проти вчинення виконавчого напису протягом встановленого строку додатково підтверджуватиме безспірність заборгованості та правомірність вимог стягувача до боржника, оскільки можна буде презюмувати, що останній їх визнає. Вважаємо, що неповідомлення боржнику про вчинюваний виконавчий напис має дискримінаційний характер та істотно обмежує його права, ставлячи в нерівне становище порівняно зі стягувачем. Встановлення відповідного строку слугуватиме захистом прав та законних інтересів боржника для того, щоб його юридична необізнаність не могла бути використана йому на шкоду, що є одним з принципів нотаріальної діяльності (абзац 3 статті 5 Закону України «Про нотаріат»), а також певною мірою забезпечить рівноправність учасників цих правовідносин.

На наш погляд, повідомлення боржнику про відкриття нотаріального провадження з вчинення виконавчого напису та визначення строку, протягом якого він може висловити свою аргументовану позицію щодо заявленої до стягнення заборгованості, підкріплену відповідними документами-доказами, матиме більше переваг, ніж недоліків не лише для боржника, а й для стягувача. Наприклад, у разі подальшого задоволення позову боржника та визнання виконавчого напису таким, що не

підлягає виконанню (а сучасна судова практика показує доволі високу ймовірність такого), стягувач несе витрати фінансового характеру: плата за нотаріальну дію, сплата авансового внеску під час направлення виконавчого напису до примусового виконання, стягнення на користь боржника судового збору при задоволенні позову, сплата нового судового збору за вимогою про стягнення заборгованості вже в судовому порядку. Усього цього можливо було б уникнути, якби на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису в нотаріуса була процесуальна можливість перевірити безспірність, а саме: з'ясувати позицію боржника шляхом повідомлення йому про відповідне нотаріальне провадження. У випадку наявності спору сторони відразу вирішували б його в площині цивільного або господарського судочинства і не створювали б при цьому зайвий нотаріальний процес та судовий з оскарження виконавчого напису.

При цьому важливо зауважити, що нами не наголошується на необхідності дослідження та порівняння нотаріусом доказів, наданих стягувачем і боржником, на підставі чого він може зробити висновок про наявність або відсутність умов для вчинення виконавчого напису. Такі дії мають ознаки вирішення спору, що належить до юрисдикції судів та в нотаріальному процесі не допускається. Саме лише подання заперечень або доказів щодо нарахування заборгованості, які відмінні від тих, що надані кредитором, свідчатиме про відсутність безспірності у відповідних правовідносинах. У такому випадку виконавчий напис не може бути вчинений.

Натомість після отримання претензії (вимоги) про необхідність усунення порушень за зобов'язанням, за відсутності заперечень боржника чи, ба більше, визнання ним заборгованості, нотаріус зможе вчинити виконавчий напис, який буде легальним та легітимним. У цьому разі, будучи передбаченою законодавством формою захисту цивільних прав, виконавчий напис як за своєю суттю, так і за процедурою вчинення відображатиме справедливий баланс прав та обов'язків стягувача і боржника.

Окремо слід зазначити про проблему, яка може виникнути на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису, – приховування кредитором інформації про наявність спору з боржником щодо заборгованості. Безспірність заборгованості, будучи однією з умов

вчинення виконавчого напису, передбачає відсутність спору між стягувачем та боржником. Водночас чинне законодавство не зобов'язує стягувача під час звернення до нотаріуса із заявою про вчинення виконавчого напису вказувати в ній відомості щодо відсутності спору між ним та боржником, тоді як нотаріус позбавлений можливості перевірити такі обставини. Тому залучення боржника до нотаріального провадження на стадії підготовки допоможе у з'ясуванні питання, чи не розглядається в суді між сторонами спір щодо розміру заборгованості або документа, на підставі якого заборгованість виникла (наприклад, розгляд спору про визнання аліментного договору чи його частин недійсним свідчитиме про неможливість вчинення виконавчого напису до моменту його вирішення).

Останньою дією на стадії підготовки є перевірка внесення стягувачем плати за вчинення виконавчого напису, оскільки відповідно до частини 1 статті 42 Закону України «Про нотаріат» нотаріальні дії вчиняються після їх оплати [7]. Після цього нотаріус переходить до розгляду нотаріальної справи та безпосереднього вчинення виконавчого напису.

Висновки. Отже, на стадії підготовки до вчинення виконавчого напису нотаріус заради впевненості в безспірності заявлених вимог має перевірити строки давності, за яких виконавчий напис може бути вчинений, відповідність заявленої стягувачем вимоги до боржника вимогам законодавства, повноту поданих документів та їх оформлення належним чином, правильність здійснення стягувачем розрахунків, відсутність спору між сторонами, а також безспірність заборгованості боржника перед стягувачем та прострочення виконання боржником свого зобов'язання, що необхідно здійснювати не лише формально через дослідження документів, а й процесуально шляхом повідомлення боржнику про нотаріальне провадження.

Для досягнення завдань стадії підготовки до вчинення виконавчого напису пропонуємо внести відповідні зміни до Закону України «Про нотаріат», виклавши частину 1 статті 88 Закону України «Про нотаріат» таким чином: *«Нотаріус вчиняє виконавчі написи після повідомлення боржнику, якщо подані документи підтверджують безспірність заборгованості або іншої відповідальності боржника перед стягувачем, та за умови, що з дня виникнення права вимоги минуло не більше трьох років».*

При цьому таке повідомлення має надсилатися саме нотаріусом як особою, уповноваженою на санкціонування примусового стягнення, з наданням строку, протягом якого боржник може висловити свої заперечення або визнати борг. Для цього доцільно використовувати передбачений статтею 84 Закону України «Про нотаріат» порядок, за яким примірник поданої стягувачем під час звернення до нотаріуса заяви про вчинення виконавчого напису передається боржнику. Така передача може здійснюватись як особисто під розписку, так і шляхом пересилання заяви поштою зі зворотним повідомленням про отримання. У такому випадку пов'язані з поштовим відправленням витрати вносяться до плати за вчинення виконавчого напису та сплачуються стягувачем. Якщо боржник не отримав такого повідомлення, він вважатиметься належним чином повідомленим.

Список використаних джерел

1. Комаров В. В., Баранкова В. В. Нотаріат в Україні : підручник. Харків : Право, 2011. 384 с.
2. Фурса С. Я. , Фурса Є. І., Бордюг Т. О., Фурса Є. Є. Нотаріальний процес. Інтерактивний курс (з практикумом) : підручник. Київ : Алерта, 2021. 480 с.
3. Теорія нотаріального процесу : наук.-практ. посібник / за заг. ред. С. Я. Фурси. Київ : Алерта; Центр учбової літератури, 2012. 920 с.
4. Діденко Л. В. Нотаріальний процес як один із видів юридичного процесу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право.* 2023. Том 1. № 79. С. 187–191.
5. Серветник А. Г. Виконавчий напис нотаріуса як спосіб реалізації нотаріальної форм захисту цивільних прав : дис. ... д-ра філос. Київ, 2020. 242 с.
6. Серветник А. Г. Предмет доказування у нотаріальному провадженні з вчинення виконавчого напису. *Право і суспільство.* 2018. № 3. Ч. 2. С. 85–91.
7. Про нотаріат : Закон України від 02.09.1993 р. № 3425–ХІІ. *Відомості Верховної Ради України.* 1993. № 39. С. 383.
8. Вовк М. З., Юркевич Ю. М. Окремі питання правового регулювання порядку вчинення виконавчого напису нотаріусом. *Порівняльно-аналітичне право.* 2019. № 6. С. 114–117.
9. Мельник І. С. Процесуальні особливості вчинення виконавчих написів за нотаріально посвідченими правочинами. *Наше право.* 2013. № 10. С. 155–160.
10. Посікіра Р. Р., Порайко А. М. Іпотека: правові висновки Верховного Суду. Львів : Західноукраїнський консалтинг-центр, 2019. 336 с.

11. Ухвала Касаційного господарського суду Верховного Суду від 24.10.2019 р. у справі № 916/313/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85211446> (дата звернення: 24.08.2024).

12. Демченко О. Виконавчий напис нотаріуса як позасудова форма захисту цивільних прав та законних інтересів. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 3. С. 15–20.

13. Про затвердження переліку документів, за якими стягнення заборгованості провадиться у безспірному порядку на підставі виконавчих написів нотаріусів : постанова Кабінету Міністрів України від 29.06.1999 № 1172. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1172-99-%D0%BF#Text> (дата звернення: 24.08.2024).

14. Серветник А. Г. Виконавчий напис нотаріуса: поняття та ознаки. *Теорія і практика правознавства*. 2017. Вип. 2 (12). URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tipp_2017_2_7 (дата звернення: 24.08.2024).

15. Коломієць Я. Л. Визначення безспірності під час вчинення виконавчих написів. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2020. Вип. 5. Том 1. С. 71–77.

16. Щербина Є. М., Кульова А. А. Окремі недоліки законодавства щодо стягнення боргу за виконавчими написами нотаріусів. *Право і суспільство. Цивілістика*. 2018. Вип. 6. Ч. 1. С. 89–93.

17. Гнатів О., Бутрин-Бока Н., Базан І. Скасування виконавчого напису нотаріуса. *Актуальні проблеми правознавства*. 2021. № 3 (27). С. 117–122.

18. Сіндевич О. Теоретичні проблеми юридичної сили нотаріального акта у доктрині нотаріального процесу України. *Право України*. 2020. № 9. С. 170–182.

19. Коломієць Я. Л. Реалізація процесуальної складової принципу законності при вчиненні виконавчого напису нотаріусом. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 6. С. 109–114.

Salai M.,

PhD student of the Department of Administrative, Civil and Commercial Law and Procedure Faculty of Law, Penitentiary Academy of Ukraine, Chernihiv, Ukraine
ORCID: 0000-0001-8356-436X

PROCEDURAL ACTIONS OF A NOTARY AT THE STAGE OF PREPARATION FOR THE EXECUTION OF AN EXECUTIVE INSCRIPTION AND PECULIARITIES OF ESTABLISHING THE SUBJECT OF PROOF

The article is devoted to the study of the peculiarities of procedural actions at the stage of preparation for the execution of an executive inscription. The content of these

actions is aimed at establishing the subject matter of proof, i.e. the conditions for the execution of the writ of execution, which include compliance with the limitation period and the submission of documents confirming the indisputability of the debt.

The author establishes that when establishing the subject matter of proof, a notary must first of all determine whether the creditor has complied with the deadlines for filing an application for an executive inscription, since their omission will indicate non-compliance with one of the conditions, which may result in a refusal to perform a notarial act. In this case, there is no need to further investigate the documents submitted and determine whether the debt is indisputable. Although the statute of limitations under which an enforcement action may be taken is similar to the statute of limitations for filing a lawsuit, they have different legal nature.

Analysing the notarial procedural legislation, the author comes to the conclusion that the establishment of indisputability of debt means only verification of documents for compliance with the approved list. The determination of indisputability is purely formal without the need to notify the debtor, which is a disadvantage, as it violates his legitimate rights and interests. To solve this problem, appropriate changes to the procedure for making an executive inscription have been proposed.

The author establishes that the stage of preparation for the execution of an executive inscription is important for this notarial proceeding, since it is at this stage that the notary finds out whether there are legal grounds for a notarial act by checking the statute of limitations, compliance of the claim with the legal requirements, completeness of the documents submitted, correctness of the payments made by the claimant, absence of a dispute between the parties, and indisputability, which should be carried out not only formally through the study of documents, but also procedurally, by notifying the debtor.

Key words: notary, notarial proceedings, stages of notarial proceedings, executive inscription, indisputability of debt.

References

1. Komarov, V. V. and Barankova, V. V. (2011), *Notary in Ukraine* : textbook, Pravo, Kharkiv.
2. Fursa, S. Ya., Fursa, Ye. I., Bordiuh, T. O. and Fursa, Ye. Ye. (2021), *Notarial process. Interactive course (with practical)* : textbook, Alerta, Kyiv.
3. Fursa, S. Ya. (2012), *Theory of the notarial process : scientific and practical manual*, Alerta, Center of Educational Literature, Kyiv.
4. Didenko, L. V. (2023), "Notarial procedure as a type of legal process", *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Series: Law*, Vol. 1, No. 79, pp. 187–191.
5. Servetnyk, A. H. (2020), *Notary's executive inscription as a way to implement notarial forms of civil rights protection* : PhD thesis, Kyiv.
6. Servetnyk, A. H. (2018), "The subject of proof in notarial proceedings for the execution of an executive inscription", *Law and Society*, No. 3, Part 2, pp. 85–91.
7. Ukraine (1993), *About the notary* : Law of Ukraine, Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv.

8. Vovk, M. Z. and Yurkevych, Y. M. (2019), "Certain Issues of Legal Regulation of the Procedure for Making an Executive Inscription by a Notary", *Analytical and Comparative Jurisprudence*, No. 6, pp. 114–117.

9. Melnyk, I. S. (2013), "Procedural peculiarities of making executive inscriptions under notarised transactions", *Our Law*, No. 10, pp. 155–160.

10. Posikira, R. R. and Porayko, A. M. (2019), *Mortgage: legal conclusions of the Supreme Court*, West Ukrainian Consulting Centre, Lviv.

11. Ukraine (2019), Commercial Court of Cassation of the Supreme Court: court order, case No. 916/313/18, Kyiv, available at: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85211446> (accessed 24.08.2024).

12. Demchenko, O. (2019), "Notary's executive inscription as an out-of-court form of protection of civil rights and legitimate interests", *Entrepreneurship, Economy and Law*, No. 3, pp. 15–20.

13. Ukraine (1999), *On Approval of the List of Documents for Debt Recovery on the Basis of Which Debt Recovery is Undisputed on the Basis of Executive Inscriptions of Notaries*: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine, Kyiv, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1172-99-%D0%BF#Text> (accessed 24.08.2024).

14. Servetnyk, A. H. (2017), "Notary's executive inscription: concept and signs", *Theory and Practice of Jurisprudence*, No. 2 (12), available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tipp_2017_2_7 (accessed 24.08.2024).

15. Kolomiets, Y. L. (2020), "Determination of indisputability when making executive inscriptions", *Scientific Bulletin of Public and Private Law*, Vol. 1, No. 5, pp. 71–77.

16. Shcherbyna, E. M. and Kulova, A. A. (2018), "Certain shortcomings of the legislation on debt collection under notaries' executive inscriptions", *Law and Society. Civilistics*, No. 6, Part 1, pp. 89–93.

17. Gnativ, O., Butryn-Boka, N. and Bazan, I. (2021), "Cancellation on the notary's writ of execution", *Actual problems of law*, No. 3 (27), pp. 117–122.

18. Sindevich, O. (2020), "Theoretical Problems of the Legal Force of a Notarial Deed in the Doctrine of the Notarial Process of Ukraine", *Law of Ukraine*, No. 9, pp. 170–182.

19. Kolomiets, Y. L. (2022), "Implementation of the procedural component of the principle of legality in the execution of an executive inscription by a notary", *Juridical scientific and electronic journal*, No. 6, pp. 109–114.